

ELISABETH HAMMER

Syytöksinä

ILTARUSKON AIKA 7

POHJOISET
SAAGAT

Elisabeth Hammer

Syytöksiä

Iltaruskon aika 7

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Tiia Mensio

SAGA Egmont

Syytöksiä – Iltaruskon aika 7

Translated by Saga Egmont

Edited by Tiia Mensio

Original title: *Fornemmelser*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Copyright ©2017, 2025 Elisabeth Hammer and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727221694

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2., DK-1120 Copenhagen K

Henkilöt

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö
Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti
Halvor Ovreid – Rakelin kasvatti-isä
Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti
Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar
Peder Rønning – Estherin aviomies
Jenny Hoem – Rakelin ystävätär
Syver Svartangen – Ovreidin naapuri ja Borren nimismies
Ingvald Svartangen – Syverin isä
Ask Bergan – Skoppumin nimismies
Lars Disen – opettaja Bjerke-koulussa
Eilert Holm – naapurinpoika
Rouva Holm – Eilertin äiti
Dangfart Lomvi – pappi Karljohansvernissä
Luutnantti Bakke – Jennyn työnantaja
Erich Bakke – luutnantin poika
Edna Berg – luutnantti Bakken kokki

Inga – Ovreidin tilan keittiöpiika

Jens – Ovreidin tilan renki

Trygve – Jennyn veli, asuu Estherin ja Peder Rønningin luona

Mikkel Ovreid – Halvorin ja Estherin veli

Edellinen kirja päättyi näin:

Rakel nykäisi köydestä, joka piteli hänen käsivarsiaan paikoillaan, mutta ei päässyt minnekään. *Auta minua, pyydän!* hän rukoili hiljaa. Mutta mitään ei tapahtunut. Missä olivat ne voimat, jotka olivat tulleet hänen avukseen aiemmin? Yhtäkkiä hän muisti jotain, mitä Bergan oli sanonut. Bergan oli sitä mieltä, että Rakelin täytyisi olla *sekä* peloissaan *että* vihainen.

– Minä käsken sinua, Saatana, pappi sanoi vapisevalla äänellä.
– Mene takaisin sinne, mistä tulit! Olet kohdannut vahvempasi! Sitten hän iski.

Silloin Rakel heräsi. Raivo vyöryi hänen kehossaan. Hän muuttui hehkuvan kuumaksi ja veti itsensä irti köysistä heittäytyessään samalla sivuun. Terävä kipu viilsi hänen olkapäätään, viilto, ennen kuin veitsi iskeytyi pöytälevvyyn, jossa hän oli vielä hetkeä aiemmin maannut.

Rakel repäisi jalkansa irti ja hyppäsi pöydältä papin vastakkaiselle puolelle. Miehen ilme oli yhä autuaan iloinen, mutta sitten

hänen suunsa vääntyi, ja hänen kasvoilleen levisi vino ja epäuskoinen virne, kun hän tajusi, että Rakel oli poissa.

Kaikki oli tapahtunut niin nopeasti, että Rakelin päässä pyöri. Hän oli päässyt irti! Mutta ilo, joka virtasi hänen kehossaan, sai hänessä aikaan jotain. Hän ei pystynyt pitämään kiinni raivostaan ja pelostaan. Hänen kehonsa muuttui raskaaksi ja hänen täytyi taistella pysyäkseen hereillä.

Ei, ei nyt!

Hän tunsu sen, ja tiesi niin hyvin, mitä oli tapahtumassa. Hän oli pyörtymäisillään. Hänen päässään suhisi, eikä hän pystynyt pysymään jaloillaan. Hänen polvensa antoivat periksi ja hän kaatui eteenpäin. Hän sai juuri ja juuri kiinni käsillään, ennen kuin romahti lattialle. Siihen hän jäi makaamaan, tuskin pystyen pitämään itsensä hereillä.

– Viimeinen temppusi ei sinua pelasta, pimeyden syövereiden hallitsija! pappi huusi ja juoksi pöydän ympäri.

Rakel yritti nostaa kätensä suojellakseen itseään, mutta ne olivat niin uskomattoman raskaat. Hän näki veitsen loistavan ilmassa ja kuuli papin rahisevan hengityksen, kun tämä nosti kätensä työntääkseen veitsen Rakeliin.

Luku 1

Skoppum, lokakuun alku 1855

Rakel pystyi hädin tuskin pitämään silmänsä auki. Hänen ruumiinsa oli raskas ja veltto. Kaikki oli ohi. Viimeinen asia, jonka hän näki, oli veitsen terä, joka lähestyi vaarallisen nopeasti.

– Seis! jyrisi voimakas ääni. Sitten pappi nykäistiin pois. Rakel tajusi, että pappi iskettiin lujasti seinää vasten, ennen kuin tämä vajosi tiedottomana lattialle.

Bergan, Rakel ajatteli iloisena. Hän oli tullut pelastamaan Rakelin. Taas.

Mutta se ei ollutkaan Bergan, joka hänen ylleen kumartui. Viimeinen asia, jonka Rakel näki ennen kuin kaikki pimeni hänen ympärillään, oli Lars Disenin tummanruskea katse.

Kun Rakel tuli tajuihinsa, hän kuuli kahden miehen puhuvan hiljaa keskenään. Hän makasi pehmoisessa sängyssä, ja peitto oli kiedottu hänen ympärilleen. Huone oli vieras. Missä hän oli? Kuulosti siltä, että hänen kuulemansa äänet tulivat käytävältä. Nyt

hän tunnisti myös toisen miehistä. Se oli herra Disen. *Mitä hän tekee täällä?* Rakel ehti ajatella, kunnes muisti, mitä oli tapahtunut.

Oli kuin kaikki olisi romahtanut hänen päälleen. Hän ehti kokea uudelleen pappia kohtaan tuntemansa pelon ennen kuin tajusi, että herra Disen oli pelastanut hänet. Mutta miten herra Disen oli tiennyt, missä Rakel oli?

Rakel nousi istumaan sängyllä ja työnsi peiton pois. Hänen olkapäätään kirveli, ja hän muisti, kuinka veitsi oli viiltänyt ihoa hänen kierähtäessään sivuun. Nyt siinä oli side, ja rikki revitty pusero oli vaihdettu pitkään yöpaitaan. Kuka sen oli tehnyt? Herra Disenkö?

Rakel avasi yöpaidan ylimmät napit. Hiilipiirroksat hänen rinnassaan olivat poissa. Joku oli pessyt hänet. Oliko herra Disen tehnyt senkin? Puna levisi hänen poskilleen. Oliko mies nähnyt hänet alasti?

Hän nousi sängystä ja käveli ikkunan luo. Lyhyen matkan päässä hän näki Borren kukkulat, ja hän tajusi, missä hän oli: papilassa. Oliko hän ansassa? Herra Disen oli täällä, mutta Rakel ei ollut varma siitä, että vaara oli ohi. Pappi saattoi huijata herra Diseniä. Rakelin oli päästävä kotiin. Mutta hän ei ollut vielääkään aivan oma itsensä, ja hänen jalkansa osui sen tuolin jalkaan, jolle hänen vaatteensa oli ripustettu. Kuului vaimea kolahdus, ja hän päästi voihkaisun.

Samassa joku ilmestyi oviaukkoon.

– Neiti Ovreid? herra Disen kysyi huolissaan. Hänen kulmakarvojensa välissä näkyi syvä ryppy, ja hänen silmänsä olivat tummat ja valppaat. – Teidän on pysyttävä sängyssä, mies jatkoi ja tarttui Rakelia hellästi käsivarresta. – Tohtori kävi juuri täällä, ja hän antoi minulle tiukat ohjeet siitä, että teidän on levättävä.

– Mutta voin jo paremmin, Rakel vastusteli heikosti. – En voi jäädä tänne. Jos pappi Førland palaa takaisin...

– Ei hän palaa, herra Disen keskeytti ja ohjasi Rakelin päättäväisesti takaisin sängyn luo.

– Eikö? Rakel antoi herra Disenin taluttaa hänet ja vajosi sängyn reunalle.

Herra Disen istuutui Rakelin viereen ja silitti hellästi tämän poskea.

– Hänet on pidätetty. Nimismies Knudsen vei hänet pois. Hän ei voi enää satuttaa teitä.

– Onko se totta? Rakel kuiskasi.

– Täysin totta, herra Disen vastasi lempeästi hymyillen. – Näin, kuinka nimismies laittoi hänet käsirautoihin, ja autoin itse viemään hänet vankivaunuihin.

– Te pelastitte henkeni.

Rakel katsoi herra Diseniä hämmästyneenä ja muisti hämmästä, kuinka väkivaltaisesti ja armottomasti mies oli taltuttanut papin. Rakel ei olisi odottanut mitään sellaista herra Diseniltä.

– En voinut antaa hänen satuttaa teitä.

Herra Disen tarttui Rakelin käteen ja puristi sitä hellästi.

– Olen todella kiitollinen siitä, että tulitte. Mutta mistä tiesitte, missä olin?

– Se oli silkkaa onnea, herra Disen sanoi ja katsoi Rakelia vakavana. – Olin palaamassa Hortenista ja näin, kun pappi kantoi jotakin ihmiseltä näyttävää pappilan vieressä olevaan taloon. Ensin yritin työntää asian mielestäni, ja vaunut olivat jatkaneet matkaansa jo hieman eteenpäin, ennen kuin tulin ajatelleeksi sitä, mitä kerroitte minulle papin alati kasvavasta pakkomielteestä. Se huolestutti minua, ja päätin tutkia asiaa tarkemmin. Valitettavasti kesti jonkin aikaa palata takaisin ja löytää oikea ikkuna, jotta

saatoin nähdä, mitä hän teki. Hän oli vieläpä salvannut oven huolella, joten tarvitsin apua Jensiltä voidakseni murtautua sisään.

– Oliko Jenskin täällä? Rakel kysyi.

– Kyllä, hän haki nimismies Knudsenin, kun minä huolehdin teistä.

– Olitteko te se, joka... Hän vilkaisi alaspäin yöpaitaansa, mutta ei saanut kysyttyä suoraan.

Mies ymmärsi, ja Rakel näki kauhun tämän kasvoilla.

– Ei, kultaseni, herra Disen sanoi nopeasti. – Se oli yksi papin palvelustytöistä, joka huolehti teistä ja varmisti, että saisitte ehjät vaatteet ylleen. Peitin teidät takillani, kun saavuin, siinä kaikki.

Herra Disen väläytti nopean hymyn, mutta se muuttui surulliseksi ilmeeksi. – Kunpa vain olisin reagoinut heti papin nähdesäni, sillä silloin te ette olisi joutunut kokemaan sitä kaikkea.

– Te saavuitte juuri ajoissa. Tuhannet kiitokset.

Herra Disen nosti Rakelin käden ja suuteli tämän kämmenselkää.

– Olen iloinen, että ehdin ajoissa, herra Disen sanoi hiljaa. – Pelkkä ajatuskin... Hänen äänensä murtui ja hän tuijotti lattiaan.

– Olette minulle niin rakas, neiti Ovreid. En tiedä, mitä tekisin, jos menettäisin teidät nyt.

Huoli ja rakkaus herra Disenin äänessä lämmitti Rakelia.

– En ole menossa minnekään, Rakel vastasi itkua nieleskellen.

Herra Disen tavoitti Rakelin katseen ja piti siitä kiinni. Sitten hän kumartui eteenpäin ja suuteli Rakelia hellästi. Huulet hädin tuskin koskettivat Rakelin huulia, mutta Rakel haukkoi silti henkeään. Herra Disen hymyili pehmeästi vetäytyessään takaisin.

– Levätkää nyt, hän sanoi hiljaa. – Niin lähdemme kotiin Ovreidiin heti, kun olette taas voimissanne.

Kotiin. Rakel hymyili ja nojautui sänkyyn. Se kuulosti hou-

kuttelevalta, ja entistäkin enemmän nyt, kun hän tiesi, että herra Disen olisi hänen kanssaan.

Rakel teki niin kuin herra Disen sanoi ja kävi nukkumaan. Unessa hän koki kaiken tapahtuneen uudelleen, ja hän hätkähti hereille, kun pappi Førland oli iskemässä häntä veitsellä. Hän haukkoi henkeään ja nousi istumaan sängyllä. Ensimmäin hän ei muistanut, missä hän oli. Öljylamppu loisti himmeää keltaista valoaan sängyn ja yöpöydän ylle, ja nyt Rakel näki, että joku istui tuolissa hänen vieressään.

– Rakel? äiti kysyi huolestuneena. Hän kumartui ja työnsi pois Rakelin kasvoille pudonneen kiharaisen hiuskiehkuran. – Näitkö sinä painajaista?

Rakel katsoi äitiään ihmeissään, mutta sitten hän muisti olevansa turvassa.

– Kyllä, Rakel vastasi ja painautui raskaasti takaisin tyynylle. – Näin unta pappi Førlandista.

– Hän istuu turvallisesti kaltereiden takana, äiti vastasi.

Rakel tyytyi nyökkäämään, koska hän muisti, mitä herra Disen oli sanonut.

– Mistä tiesit, että olen täällä? Rakel kysyi sen sijaan.

– Jens toi viestin meille Ovreidiin. Esther-täti jäi isän luo, mutta minun oli pakko nähdä sinut ja varmistaa, että olet kunnossa.

Äiti pudisti päätään. – Miten pappi voi tehdä jotakin sellaista? Äidin ääni oli tiukka. – Jos hän ei jo istuisi vankilassa, iskisin hänet mustelmille!

Äidin purkaus sai Rakelin hymyilemään. Hän pystyi näkemään sen mielessään.

– Se olisi tehnyt häneen vaikutuksen, äiti, Rakel sanoi ja sai äidinkin nauramaan.

– Aivan, varmastikin, sanoi äiti. – Mutta tarkoitan sitä. Jos hän vielä edes katsoo sinuun päin, hän joutuu tekemisiin minun kansani.

– Kiitos, äiti, Rakel vastasi. – Olen iloinen, että tulit.

– Millainen olo sinulla on?

– Parempi, Rakel vastasi. – Nyt haluan vain kotiin.

– Ilmoitan Jensille, niin lähemme tilalle.

Äiti hymyili. – Herra Disen on ollut hyvin huolissaan sinusta. Hän kuljeskelee levottomana alakerran salongissa. Luulenpa melkein, että hän on hyvin kiintynyt sinuun.

Hän iski silmää Rakelille, joka punastui.

– Ehkä olet oikeassa, Rakel vastasi hämmentyneenä. – Olisiko sinulla jotakin sitä vastaan, että hänestä tulisi vävy?

– Ei, ei yhtään mitään, vastasi äiti. – Hän on osoittautunut hyväksi tueksi meille isäsi onnettomuuden jälkeen.

– Kyllä, niin hän on, Rakel myönsi. – Ja uskon, että hänestä voi tulla hyvä maanviljelijä.

– Niin minäkin uskon, äiti vastasi. – Isä saa kouluttaa häntä heti, kun pääsee taas jaloilleen.

Se pieni ilo, jota Rakel oli juuri tuntenut, katosi.

– Kyllä, niin hän saa tehdä, Rakel vastasi kääntyen pois päin, jotta äiti ei näkisi kyyneliä, jotka työntyivät hänen silmistään.

Jenny siristeli silmiään ja katseli ympärilleen. Haisi pahalle ja päätä särki. Hän ei myöskään voinut liikkua, koska hänen kätensä ja jalkansa oli sidottu. Jalat nilkoista, kädet ranteiden ympäriltä, vartalon eteen. Köysi oli niin tiukalla, että se pureutui ihoon. Hän ei päässyt mihinkään. Nyt hän huomasi myös, että hänen suutaan kuivasi ja suupieliä kirveli. Jotakin oli sidottu tiukasti hänen suunsa eteen.

Vaunujen pyörien rahina tietä vasten sekoittui siihen, mitä hän näki, ja hän muisti, mitä oli tapahtunut. Kuinka Jossie oli löytänyt hänet kumoon vaunujen takaosassa. Hän vapisi. Jossie, joka olikin Kipperin sisar ja sen pojan äiti, joka istui nyt vankilassa hyökkäyksen jälkeen.

Jenny oli tullut huijatuksi, ja nyt hän oli ansassa. Pakeneminen vaikutti mahdottomalta, ja hetken aikaa hän oli pelon vallassa eikä pystynyt ajattelemaan selkeästi. Mutta sitten häntä alkoi suuttuttaa. Jossiella ei ollut mitään oikeutta tehdä tätä hänelle! Nyt Jenny oli kyllästynyt siihen, että ihmiset kohtelivat häntä kuinka halusivat. Ensin oli tukkukauppiaan rouva Ludvigsen, sitten nismies Bergan ja sen jälkeen vielä neiti Jakobine. Jenny ei ollut taistellut vastaan, mutta tunsu, kuinka hänet oli yritetty kukistaa. Mutta ei enää.

Hän katsoi ympärilleen. Laatikoita ja kangaspusseja oli pinnottuna kaikkialle, mutta hän kuuli kilinää, kun vaunut ajoivat epätasaisella maalla. Jossien veitsienkin täytyi olla täällä jossakin. Jennyn katse osui laukkuun, joka oli juuri kankaan sisäpuolella, vaunun takaosassa. Hän oli nähnyt sen ennenkin. Jossie piti sitä yleensä maassa kojun vieressä. Jos Jenny olisi onnekas, se olisi juuri se laukku, jossa Jossie säilytti suurinta osaa veitsistään.

Jenny yritti kiemurrella lähemmäs. Kesti hetken ennen kuin hän onnistui, mutta lopulta hän pääsi perille. Hän puristi pussia. Sen sisältö oli hyvin pakattu, mutta eikö tuo tuntunutkin aivan veitsen kahvalta? Hän yritti innokkaasti avata pussia. Aukon ympärille oli kiristetty nauha, ja hän tarttui solmuun. Mutta hänen ranteidensa ympärille sidottu köysi oli saanut hänen sormensa melkein tunnottomiksi, eikä hän onnistunut löysäämään pussin narua.

Toinen vaunujen pyöristä osui tiellä olleeseen suureen kiveen,

ja vaunut saivat kovan iskun. Jennyn olkapäälle putosi jotakin, ja laukku, jossa veitset olivat, heilahti hänen otteestaan kauas nurkkaan.

Ei! Hän katsoi laukkua epätoivoisena. Hänen toivonsa vapautumisesta oli tuon laukun varassa. Jenny oli juuri yrittänyt kiemurella sen luo, kun hän tajusi, mikä hänen olkapäälleen oli pudonnut. Se oli pieni laatikko. Se oli auennut pudotessaan, ja sen sisällä oli pieni veitsi. Se näytti olevan tehty hopeasta. Jenny onnistui tarttumaan siihen sormenpäillään ja pitämään siitä tiukasti kiinni. Hiki helmeili hänen otsallaan, kun hän kamppaili yrittääkseen kääntää veitsen ympäri pudottamatta sitä. Lopulta hän onnistui pujottamaan terän köysien väliin ja pystyi vetämään siitä sormenpäillään. Mutta hänellä oli vain vähän voimia, ja se oli hädästä. Hän vilkaisi olkansa yli ja kohti kuljettajan istuinta. Jossien leveä hahmo sai hänet hätkähtämään, mutta torikauppias ei ollut vielä tajunnut, mitä hänen vankinsa puuhasi.

Rakas Jeesus, Jenny rukoili mielessään. Auta minua, ole kiltti. Hän tunsu kyynelten olevan tuloillaan, mutta hänen oli oltava vahva. Tämä oli ehkä hänen ainoa mahdollisuutensa. Jälleen kerran pyörä osui tiessä olevaan kiveen. Hänen kätensä osuivat kärryn lattiaa vasten, ja se toimi! Veitsi työntyi kovaa eteenpäin ja se leikkasi köyden poikki. Jenny oli vapaa!

Ripeästi hän taivutteli kätensä vapaaksi köydestä. Sydän haken nopeasti ja kovaa, kun viimeinen köydenpätkä putosi alas. Sitten Jenny nousi istumaan ja irrotti jalkojensa ympärillä olevan köyden. Nyt hän pystyi käyttämään enemmän voimaa, ja pian köysi oli irti. Hän repi irti kankaan suunsa ympäriltä ja vilkaisi olkansa yli. Jossie ei ollut vielääkään huomannut, mitä hän oli tekemässä.

Jenny kiemurteli vaunujen takaosaan ja kohti kangaspeitteessä

olevaa aukkoa. Sitten hän työnsi sen sivuun. Kuiva tie pölysi niin, ettei hän heti pystynyt näkemään kunnolla, mutta sitten hän tunnisti tien. He olivat menossa Ollebakkenia ylöspäin, laivas-toupseerien talojen ohi. Ylämäkeen oli hidasta mennä, joten nyt oli hyvä hetki. Hänen jalkansa tärisivät, kun hän sai ne reunan yli, ja sitten hän hyppäsi alas maahan.

Hän kaatui, ja hänen jalkansa olivat puutuneet, koska ne olivat olleet sidottuina niin tiukasti, mutta hän pääsi jaloilleen juuri, kun vaunut yhtäkkiä pysähtyivät. Jenny kääntyi ympäri. Hän katsoi kankaan aukon läpi suoraan Jossien raivokkaisiin kasvoihin.

– Sinä kirottu hupakko! torikauppias huusi. – Et kyllä pääse pakoon!

Jenny juoksi. Hän nosti helmaansa ja pakotti jalkansa toimimaan. Jossie ei ollut nopea jaloistaan, ja tältä menisi aikaa kääntää hevonen ympäri. Jenny ryntäsi tiehensä taakseen katsomatta. Vasta kun hän saavutti kukkulan juurella olevan hautausmaan, hänelle tuli mieleen, että hänen oli päästävä pois tieltä.

Hän livahdi nopeasti hautausmaan muurin taakse ja jatkoi matkaa, kunnes löysi pensaan, jonka taakse piiloutua. Hän kumartui alas ja piiloutui niin hyvin kuin pystyi vetäen pitkiä henkäyksiä. Hänen oli oltava hiljaa, jotta Jossie ei kuulisi häntä, mutta se oli vaikeaa. Hänen rintaansa vihloi ja hän nikotteli hallitsemattomasti, ja tuntui ikuisuudelta, ennen kuin hän pystyi jälleen hallitsemaan kehonsa. Vasta sitten hän uskalsi kääntyä katsomaan, näkisikö torinaista. Hänen sydämensä melkein pysähtyi, kun hän tajusi Jossien vaunujen olevan aivan muurin ulkopuolella. Kuljet-tajan paikalla ei istunut ketään.

Jenny taisteli vasten vaistoa, joka käski häntä juoksemaan. Jos Jossie oli hautausmaalla, Jenny ei saanut paljastua. Hän ryömi syvemmälle pensaaseen ja pysytteli kyyryssä ja piilossa pinnistel-

len kuuntelemaan. Hän vilkuili jatkuvasti olkansa yli peläten, että Jossie hiipisi hänen taakseen. Mutta torinaista ei näkynyt missään. Reisiä särki, koska hän oli kyyristellyt niin kauan, eikä hän enää pystynyt istumaan paikoillaan.

Jenny nousi varovasti ylös. Hän hengitti nopeasti, ja hänen jalkansa tärisivät. Hän oli juuri kurottamassa kaulaansa katsoakseen pensaan yli, kun käsi painui raskaasti hänen olkapäälleen.

Syytöksiä, suuria tunteita ja salainen kihlaus.

Rakel pelastuu pastori Førlandin hyökkäykseltä, mutta isän sairastuminen ja heikoksi jäävä sato uhkaavat Ovreidin tilan tulevaisuutta.

Myös Jenny kamppailee omalla tahollaan musertavia voimia vastaan. Kohtalokkaat syytökset, salainen kihlaus ja kylän valtaava joukkohysteria myllertävät kahden nuoren naisen elämää. Kuinka Rakel ja Jenny selviytyvät lähestyvistä talvesta?

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka on tunnettu lumoavasta Iltaruskon aika -sarjasta. Sarjassa nuori Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä.

Iltaruskon aika on osa *Pohjoiset saagat* -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta Huippuvuorten revontulien loisteeseen.